

Redactioneel

Daar gaan we dan, Kaas & Brood inderdaad een ratjetoe van hup stukje poësie hup polemisch van-je-af-geschrijf hup idiologisch visitekaartje hup stuk prosa.

Maar, het is nodig, dat weten we wel. We weten wel dat het een vergissing is dat K&B alleen maar literair zou moeten zijn, dat het een vergissing is dat de leden van de SSO de gedachte die in de Praeambule naar voren komt eigen is. Geheel in het kader van de gedachte dat er nieuwe dingen moeten gebeuren de enquête die de radaktie uitschrijft. Wij hopen oprecht dat u de moeite neemt het enquête-formulier in te vullen; het is de enige manier om er achter te komen wat er nu eigenlijk in de Olofspoort leeft; en zonder deze wetenschap is het voor een nieuw bestuur inmogelijk een gedragslijn vast te stellen.

In dit nummer vindt u drie stukjes van kennismakers; dit meer omdat het ons interessant voor u leek er kennis van te nemen dan omdat de redaktie unaniem er achter staat. Wel unaniem eens is de redaktie het over de uitzonderlijke kwaliteit van het stuk van Sheila Vuysje; wij hopen dat het niet het laatste van haar zal zijn wat wij mogen publiceren.

De mededelingen-pagina is een vroeg volwassen baby gebleken. Laat de plaatsing van de reaktie van Boer-Vuysje op het artikel van Frans Maks vooral een stimulans zijn om ook eens uw gedachte op schrift te stellen. Het redaktie-adres vindt u dit keer op de achterkant(Hee!).

de ad interim redaktie,

anoniem.

HINKSTAPSPRONG OF KREEFTEGANG?

1. De Jonge Maks

Evenals de grondlegger van de door hem zo gevreesde wereldbeweging beschikt ook Maks, getuige zijn artikel in het toekomstnummer van K&B, over een vooruitziende blik. Meer dan een maand voor het Olympische succes van de Nereus twee Blaisse-Veenemans schreef hij: "De roeiverenigingen zijn voor de corpora van enorm belang, ... omdat het de nietroeiers in staat stelt zich te indentificeren met zijn verenigingssuccessen." (Maksisties Nederlands). Ten onrechte meent hij echter dat de Olofspoort nog behoefte zou hebben aan iets dergelijks. We hebben immers Frans Maks al, en identificeren we ons niet allemaal een beetje met zijn successen?

2. Syndicalisme Etudiant Français

"Géén van de grote ontwikkelingen in de Amsterdamse (laat staan de Nederlandse) studentenwereld is een direkt aanwijsbaar gevolg van de aanwezigheid van de Olofspoort. Noch het ontstaan van de Studentenvakbeweging; ondanks alle ideologische verwantschap; noch de vernieuwingen in het gezelligheidsleven, die momenteel hot en her plaats vinden."

- a) Het doet ons goed dat de man achter de Maks-Carthyistische het ze tegen SVB nu de ideologische verwantschap tussen zijn gezelligheidsvereniging en deze organisatie erkent.
- b) Wat Frans verder stelt is gewoon niet waar. Mensen in en om de Olofspoort hebben immers een belangrijk aandeel gehad in de door Maks-het-ASVA-ledenraadslid zo zeer verafschuwde vernieuwingen.

3. The God That Failed

Maks bedoelt " een analyse te geven van de situatie in de Olofspoort." Hij komt dan ook reeds na twee pagina's tot de kern van de zaak:

"Onze praeambule en de passage over stelling-nemen in verband met maatschappelijke verantwoordelijkheid in het H.R., zijn nog altijd uniek. Bij vernieuwingsplannen ligt hier dan ook een belangrijk uitgangspunt." Weer een pagina verder valt de dode mus door de mouw:

"het in de praktijk brengen van de sociale instelling... Iets dergelijks zou in de Olofspoort kunnen met een werkgroep, die zich bezig zou gaan houden met sociaal werk (jeugdzorg en bejaardenwerk)." Soepuitdelingen en stunts als het door het ASC reeds jaren beheerde Jongensland (voor Maks een paradijs) zijn al sinds de vorige eeuw kenmerkende activiteiten voor mensen die hun pseudo-engagement willen bewijzen met vrijblijvende futiliteiten.

Frits Boer-Bert Vuijsje-ba.

Homecoming

I had been away from New York for two years, and was now ready to go back and face honestly all the vague unrest of my family that I had been so eager to leave behind. I had finally come to accept all the doubts, all the uncertainties and frustrations that seemed to be part of our family tradition, because I had come to know them as a vital part of my own personality. I no longer despised them for what they were, or for what they had made me into.

I had loved, and had been loved in return, and my man was in Amsterdam, where he would patiently await my return from America. Having discovered love, I was anxious to return home and see if I couldn't find it, or something similar to it, with the people who had given me so much of themselves, and had not yet received anything from me in return. For this reason, the trip was something I felt I had to do before settling down in Amsterdam.

I spent the last night of the voyage on deck, afraid of missing the first glimpse of the New York harbor. I became impatient. Just before sunrise, I saw the lights lining the coast. They were dim from the distance, hardly brighter than the stars which were already fading, but they were arranged in the orderly patterns that seemed, at that moment, symbolic of America.

I grew excited, time passed quickly, The Statute of Liberty was not as impressive as I had remembered it, there was some commotion on board about the distribution of passports, everyone was standing at the railing, the day had begun, and we pulled into the pier. There was a small crowd already on the pier, and I felt my nerve endings all exposed as I searched for a familiar face. Mary's mother was the one whose voice carried well enough to be heard - she said she had been waiting there for three hours. Mary was crying and clutching the golden cross that hung a round her neck.

I searched for the kind face that had always been there to comfort me when we were children - the long sad face of my brother Danny. I hadn't gotten a letter from him in many months, and was now terrified that he wouldn't be there. I was close to panic as I found the round smiling faces of my mother and

father, obviously alone, without Danny. Where was he? Why didn't he come?

Finally I disembarked, had my baggage checked through customs, said a swift goodbye to all the other passengers whose addresses I had neglected to ask for, but whom I nevertheless promised to write to, and I was in my mother's arms. The same perfume, the same tearstained face as the day I left. She asked if I had been fed well on the boat, distrustful of all cooking that was not kosher, and if the weather had been pleasant. I tried to set her mind at ease, but she only remarked that I was looking awfully thin, and that there was a good meal waiting for me at home.

My father stood at her side, stiff and uncomfortable, afraid to interrupt her chattering. He came forward shyly and kissed me on both cheeks in the old-fashioned way. I saw him holding back his tears, in an attempt to be dignified, as a man should be. I wanted to tell him that it wasn't necessary, that I loved him, but, as always with us, I couldn't find the words to express my feelings. An embarrassed silence fell between us, which was quickly filled by my mother's endless stories of who had married who while I was gone, and other neighborhood gossip.

We walked to the car. While my father busied himself with putting my old worn-out suitcases into the trunk, my mother informed me that the standard of living was much higher in America than in Europe, and that she really didn't understand why I wanted to spend so much time over there when all the Europeans were just dying to come to America. I listened to her quietly, without knowing how to tell her that I wanted to spend quiet evenings getting to know her and my father better, and that I was grown-up and had a mind of my own.

After some discussion about who was to sit in front next to my father, we all got into the car and were on our way, away from the Atlantic Ocean and all that lay on the other side of it, and into New York. My father wanted to take a drive through the city, sort of as a reintroduction for me, a plan which met with my enthusiastic approval, but my mother insisted that I was hungry (which I wasn't) and that we head straight home.

The first thing I noticed when we were home was that Danny's room was empty, and all his things were gone. My mother refused to answer my questions about him, but my father told me that he had been living on his own for several months, gave me his telephone number, and told me not to mention his name again to my mother. I phoned him immediately. His voice was wan and hardly audible, but he gave me his address and invited me to come right over if I wanted to. I wanted to.

After a lavishly prepared and much too large dinner I took the subway to Danny's apartment which turned out, to my surprise, to be in the heart of Harlem. The subway was dark and dingy, and it was a relief to emerge into the bright afternoon sun of 125 Street. The street was crowded with children, screaming, running, playing, ragged and hungry, as in any neighborhood with poverty hanging over it, in any city, in any country. A group of men, hanging around a street corner, yelled something after me in Spanish, which I didn't understand. Because I ignored them, they followed me for a few yards and then, with a sudden loss of energy and initiative, they returned to their street corner.

Danny lived only a few blocks away, and I saw him sitting on the stoop, waiting for me. He looked pale and tired, and very much older than he should have at twenty. I stood before him, took his face into my hands, and felt the new roughness of his cheeks, and saw the new hurt in his eyes. I offered him a Dutch cigarette, which he refused, and sat down beside him. He apologized for not writing, and told me that very much had happened which he couldn't explain in writing, but which he would try to tell me about today if I would have patience and try to understand him. I resolved, as we sat there among the children, to let nothing stop me from helping him if he needed me - a resolution that was to prove meaningless.

He took a wrinkled piece of paper out of his pocket and announced, shyly, that he had written a poem while waiting for me. He meant it as some sort of tribute, and I felt complimented.

8.

Has your skin felt
the flames
devour?

have your eyes heard
the storm
destroy?

did no one tell
of dreams that spoil
and cause a stink?

of tender hearts
like yours
crushed alive?

of shadows
that surround
and eat and swallow?

did you know
these things
exist?

As I read and reread the poem he walked restlessly up and down the block. He seemed hesitant to come back to me, perhaps afraid that I would laugh, or despise him for his suffering. He walked with a gracefulness, a swinging of the hips, that I had never seen in him before, but that nevertheless was very familiar. I had seen the street boys of Paris, had laughed at them and had laughed with them. I had seen, in the early morning hours, a goldenhaired boy dressed in a red sequinned dress dance and dance until he fell exhausted in the arms of a rich moustached Algerian. And now, Danny.

I scribbled a few words on the back of the paper he had given me:

Solace
is hard to come by
if you can get it
grab it
snatch it
I'm with you

I handed it to him. He read it, smiled, and without a word led me upstairs to his apartment. It was large, comfortable, and colorfully decorated with an ostentatious taste that I knew was not Danny's.

"It's awfully big for one person. Do you share it with someone?"

"With Tom. A Negro. I worship him."

His words were spoken so simply that I did not doubt their veracity.

"I don't know ^{what} I want to do, and I don't know how to do anything. Tom supports me. He would give me anything I want, but I don't ^{want} anything. I want to be a man, but I don't know how."

"What is a man?" I asked, thinking of our own father, the man of our house, who had begged my mother for years for a corner of her house where he could have his own desk and do his studying; our father who, several evenings a week, came home apclogetically from his night classes only to hear her reproaches for not earning more money, and for spending all his energy on those silly classes, studying for a degree he would never finish, and not supporting his family like a man.

At a loss for an answer, Danny get up and made coffee for us. While he stood over the stove, we made funny faces at each other, and played our game of imitating famous persons and then counting the seconds before the other person guessed who it was.

I asked him how his picnic-sandwich-foot was. (When we were about seven, he had walked on the wooden floor barefoot, and

had gotten a splinter in the sole of his foot. Not knowing how to take it out, I had wrapped his foot up very carefully in an old towel, and ever since then we had referred to it as his picnic-sandwich-foot.) We couldn't remember whether it was right or left, so he took off his shoes and socks and found the scar on his right foot. We laughed and, for a few moments, recaptured the old sunny afternoon intimacy.

Danny asked me if there were just as many crazy mixed-up young people in Europe as in America.

"I mean people who don't know what they want to do with their lives." he clarified for me.

I said that there were, but that they all seemed to accept the fact that sooner or later they will end up doing something. He remained earnest, and was not satisfied with my answer. He wondered if he would be able to find himself by taking a long trip but since he was not willing to part with Tom this was nothing but an idle daydream.

"Tom works for a white man, and every evening he comes home and tells me how much he hates white people. I am blamed for every sin committed by every white man against every negro ever since time began. I live with our shame, I am scarred by every chain that has ever bound, literally or figuratively, a black man."

Danny and I were born to bear blame. Father had to get a dull full-time job and continue studying at night - we are to blame. Father hates his job - we are to blame. Mother has lost her figure - we are to blame. Mother has never had an exciting career - we are to blame. Three little girls were killed by a bomb thrown into a Negro Sunday School in Birmingham, Alabama - we are to blame. Jews practice ritual murder in order to get Christian blood for their Passover bread - we are to blame. Jewish landlords in Harlem charge exorbitant rates - we are to blame.

Danny told me that Tom was big and strong, that he drank a lot and sometimes, when he was drunk, got violent with him.

"It all has to do with the moral superiority he thinks his people have over us, you know, because of our sins against them."

"But doesn't he lose this moral superiority when he takes advantage of you?"

"Takes advantage?"

I realized I had chosen my words badly and had offended him, the last thing I wanted to do. I tried to clarify it, but what was it exactly I wanted to say - not that Tom took advantage by making love to him, but something else.

"I mean when he's violent with you."

"But you don't understand. If he's violent, I realize that he needs to strike out at something, and I let him. Maybe he uses me as a scapegoat, but I don't mind, because I love him, because he's the only one I have to look up to, because he's the only one who means anything to me."

I wanted to protect Danny, to give him something else in place of this, to show him that the world had something better to offer, but I myself didn't know where or how this something better was to be found, and I wasn't sure that what he had was so bad after all, so I was helpless.

I thought Danny might find my presence embarrassing or uncomfortable when Tom returned home, and I was not looking forward to meeting him, so I left, and promised to return soon, a promise which I didn't keep.

I looked up some old friends, spent a lot of time walking around a city which was too big to love or hate, and spent sleepless nights trying to get used to the idea that this was home, where I belong, and which I am supposedly as much a part of as anybody else. I felt alien to everything that was New York - the noise the lights, the rush, the buildings, the carnival spirit that reigned in every place of entertainment. There is nothing lonelier than listening to footsteps on New York's few deserted streets, where else is the absence of company more acutely felt, and nowhere else is it so difficult for a love-child of the night to find a warm, peaceful place among the shadows to call his own.

My mission unaccomplished, I made my way back to Amsterdam, where my man was patiently awaiting me.

park

Als na een schot het schokje van een vogel
 voordat hij tuimelend rondom de kogel
 omlaag stort, zo vastgenageld ligt
 het witte park geklonken in het licht
 jonge begonia's liggen nog wakker
 in de versgeploegde dodenakker
 gakkende ganzen strekken hun tongetje
 naar het rose vruchtvlees van een jongetje
 er wordt een dame aan de tand gevoeld
 die op de waterkant is aangespoeld
 de bomen van het park strekken de koppen
 bijeen, het giechelt in gezwollen knoppen
 onzichtbaar in het middaguur heerst hij
 wiens wijdvertakte hoofd wegdommelt bij
 struikelende duiven die kar en boos
 doordouwen naar iets geeneens goddeloos.

D.W.

Met koekoeksogen
 meet ik de tijd van hierna:
 zeven maal zeven is een toppunt van
 ongekonstrueerd verval
 daarom
 lieg ik tegen degene die
 mij de tijd vraagt
 en antwoord:
 twee etmaals is achtenveertig uur.

J.H.

Poetry
 is the way out
 or, perhaps
 the way in
 depending, of course
 on the sense of directions
 of your soul

SVG.

Nu zie ik eindelijk in
 wat een hondeleven
 een dichter moet hebben,
 die woorden perst
 uit een pen die niet wil,
 met een hand die niet wil,
 iedere dag
 voor z'n dagelijks brood.

en dan te denken
 dat dit hondeleven
 van schrijven te moeten
 voor mij niet niet langer duurt
 dan één enkel uur,
 en nóg heb ik honger.

Josje Potharst

Jan
of het
Leven van Ik, Joop kooijman.

Elke gelijkenis met bestaande personen of toestanden is zuiver toevallig.

Het was tijdens een van die nachten na veel wijn en rozen dat ik Jan voor het eerst ontmoette. Hij wandelde ongegeneerd dwars door de muur mijn slaapkamer binnen. Op mijn bescheiden protest reageerde hij door minachtend lachend zijn hoofd af te nemen, waarna hij in een lichtend wolkje verdween. Hij herhaalde de daarop volgende vijf nachten deze handelingen op een genoeg identieke wijze en verdween bovendien elke nacht met een van mijn geliefde flessen oude port à $\text{fl.}50$ de verdunde liter. Na een week spoedde ik mij verontrust naar mijn geliefde huisarts. De goede man liet mij de gebruikelijke drie uur en vijftwintig minuten antichambren en liet mij toen, toch nog ver-rast, in de spreekkamer.

"Buspatiënt", constateerde hij op die misprijzende toon die een van zijn voornaamste charmes uitmaakt.

"Opent u uw mond". Hij porde mij liefdevol, doch wel wat ruw tegen de huid.

"Ik zie het al!", riep hij vervolgens en mompelde enige zinnen in een latijn dat geen patiënt verstaat.

"Nee, Jàn!", zei ik verontwaardigd.

"Zegt u dat dan meteen", repliceerde hij. "Dinsdag twee uur op dit adres".

"Ja dokter", zei ik nog, maar hij onderzocht reeds de volgende patiënt, een corpulente dame met watervrees.

De dinsdag daarop vervoegde ik mij hoopvol bij de bekende psychiater, wiens naam zo onleesbaar op mijn huisdoktersbriefje geschreven was.

De goede man legde mij met een perfecte derde heupworp op zijn rustbank. Hij vroeg of ik "op mijn gemak" lag en richte onder-wijl een scherpe schijnwerper op mijn gelaat.

"Blijft u chocolade?" informeerde hij vriendelijk.

"Ja, graag", zei ik hoopvol.

"Moederbinding!", riep de schalk beschuldigend.

"Hoe denkt u over de wijfjesslak?" vroeg hij nieuwsgierig.

"Tja,...eh", zei ik rood wordend.

"La-maar-zitte", bromde hij vergoelijkend.

"En waar is Jan nu?"

"In die lamp", zei ik, want Jan zat daar al hele middag.

"Kom er eens uit, Jan!"

De psychiater wierp zich met een vreugdekreet boven op me. Hij had natuurlijk het voordeel van de bovenliggende. Toch zag ik kans mijn tanden om zijn linker oor te sluiten en ietwat onwennig beet ik toe. Ik had nimmer tevoren psychiater gegeten en ik zal het waarschijnlijk ook nooit meer doen: ze smaken niet. Ik stond op het punt een overwinning op punten te behalen door des psychiaters kleine teen te verwijderen, toen Jan op mijn schouder tikte en bestraffend sprak: "Mijn was is witter dan de Uwe". Hier had ik geen verweer tegen en ontmoedigd capituleerde ik.

J.M.W. Kooijman

Een Vogeltje.

Al dagen lang volgt het vogeltje mij - of misschien volg ik hem wel. Als ik soms even stil blijf staan om wat uit te rusten vliegt hij vaak vooruit, meestal uit mijn oog, maar als ik dan weer in beweging kom en ik ben een eindje onderweg, komt hij onveranderlijk weer in mijn buurt vliegen, soms zo dicht bij dat ik hem zou kunnen pakken als ik mijn handen vrij had, soms veel verder weg, maar toch binnen cogbereik, dan. Andere mensen, die ik tegen kom, hebben het niet dat ze zo door een vogeltje begeleid worden, overigens ook niet door een hond, bijvoorbeeld. Misschien kijken ze ook wel zo naar me vanwege dat vogeltje, maar ik denk dat het eerder is omdat ik zo langzaam loop; ze weten niet dat als je heel langzaam loopt je het lopen veel en veel langer vol kunt houden. Weliswaar schiet je niet zo hard op, en heb je dus ook meer tijd nodig om ergens te komen, maar ik heb het voordeel dat ik 's nachts kan lopen, en zo leg ik toch meer af dan iemand die sneller loopt, maar dan 's nachts moet slapen. Het kan ook zijn dat het vogeltje steeds bij me blijft omdat het weet dat ik straks met allerlei eetbaars in mijn karretje terugga; heeft hij ook ontzettende honger en denkt dan wat te kunnen oppikken. Als ik straks op

de terugweg merk dat dat zo is moet ik hem toch op een of andere manier kwijt zien te raken; dan moet ik als ik even stil sta om uit te rusten en hij vliegt uit mijn gezicht, gewoon de andere kant oplopen, en dan via een omweg naar mijn huis terug gaan. Maar nee, dat is niet waarschijnlijk, want waarom dan speciaal mij volgen, er zijn wel andere mensen op de weg die al eten meevoeren. Die zouden, als het waar is dat het vogeltje mij volgt om het eten, eerder in aanmerking komen. Nee, het vogeltje moet het echt op mij begrepen hebben. Ik heb wel eens gehoord dat alle mensen zoiets^{als} een beschermengeltje hebben. Maar dan begrijp ik niet waarom ik hem dan nu voor het eerst zie. Of.. zou het, zoals de ratten het schip, het lichaam verlaten bij naderend onheil. Dat zou dan verklaren dat ik hem nooit eerder gezien heb. Maar ik heb nooit gehoord dat engeltjes in het lichaam van vogels kunnen treden. Ach, die nonsens moet je nooit geloven; wat dat soort mensen je wijs wil maken! Ze zijn bij mij ook aan de deur geweest, maar ik zei direkt dat ik toch geen centen had, goedenavond, heren, en ze zijn niet meer teruggekomen. Die mensen verbeelden zich dat ze ik weet niet wat zijn, maar ze zijn niets beter dan ik, en stel je voor, ik zeg toch ook niet tegen die vrouw die me net voorbij loopt: als je me je centen geeft laat ik je in de hemel, anders moet je het zelf maar weten; ik laat haar rustig voorbij lopen, ik eten halen, dan mag zij ook eten halen, en daar heb je op het ogenblik meer geld voor over dan voor het idee dat je over zoveel jaren misschien wel eens in de hemel terecht kon komen. Mij maken ze niet wijs dat het daar nou zoveel heerlijker is dan hier; dezelfde mensen, dus dezelfde janboel. Enfin, dat zijn geen problemen om je het hoofd over te breken, trouwens, ik moet er nu wel bijna zijn, ik herinner me dit straatje; daar voorbij die huizen moet het zijn. Ik moet mijn aandacht meer koncenteren op mijn vogeltje, wat hij gaat doen als hij merkt dat ik er naar binnen ga; zou hij dan werkelijk op mij wachten, wat zou bewijzen dat hij bij niemand anders hoort dan bij mij, of zou hij het spoor bijster worden, en gewoon een andere wandelaar uitkiezen om die te begeleiden. Als ik terugkom moet ik toch eens aan **die pastoor** in ons dorp vragen of hij ^{voor} dit geval niet een eenvoudige oplossing heeft; je kunt nooit weten of dit voor zo een man misschien wel de gewoonste zaak van de wereld is, niet dat ik me nou door hem zou laten bekeren, nee, gewoon uit nieuwsgierigheid. Nou, ik moet

nu goed opletten of het vogeltje in de gaten krijgt dat ik niet verder ga dan deze boerderij. Waar hangt hij ergens uit. Hee, daar zit hij, op het hekje precies waar ik door moet, en, het lijkt of hij me ondervragend aankijkt. Gewoon open maken, doen alsof ik hem volstrekt niet in de gaten heb, of alsof ik hem voor het eerst zie. Oh, daar vliegt hij al op, gaat op de tak van een boom vlak achter het hekje zitten, des te beter, hoef ik hem niet van het hekje af te jagen. Nou gewoon ijskoud het laantje naar de voordeur aflopen. Daar ligt de boerderij. Het lijkt wel of er geen mens binnen is, alle luiken gesloten. Oh, maar daar zie ik een paar jongetjes spelen; ze gooien zeker met een bal naar elkaar. Nee, ze houden net op; ze lopen rond alsof ze iets zoeken. Mijn God, het vogeltje, hij strijkt neer op mijn hoofd; maar ik zou mijn karretje los moeten laten om hem weg te jagen. De jongens rapen zo nu en dan iets van de grond. Nu kijken ze elkaar aan, wijzen naar mij. Wat willen ze nou toch, en waarom moet dat ellendige beest nu net op mijn hoofd gaan zitten, het is net iets voor die jongetjes om me daarom uit te lachen, maar ze hebben me nou gezien, het heeft niet zoveel zin meer die vogel alsnog van mijn hoofd te slaan. De voorste gaat met een steen gooien, wat... hij mikt op mij, wat schreeuwt hij, blijf even stil staan oudje, dan mikken we dat beestje wel van je af. Grote God, rot beest, ga dan toch van mijn hoofd af, ik zal ze mores leren, die schoften; doe dan iets, vlieg dan tenminste weg, je bent zo loodzwaar, je drukt me tegen de grond, en nu pas vlieg je op, terwijl de stenen om ons heen vliegen. Waar ga je naar toe, vlieg dan naar die rotschoften, pik ze in hun gezicht dat ze van de pijn ophouden met stenen gooien. Ik zie hem neerstrijken op het gras. Wat is dat... op de plaats waar hij neerstreek staan nu twee grote zwarte vleugels, met er achter twee heren in jacquet die met de ruggen tegen elkaar elk een vleugel bespelen. Behalve de muziek is er nu verder geen lawaai meer, die jongens hebben zeker genoeg van het gooien, of de stenen zijn op. De vleugels rijden langzaam op me af, en ik lig wat in het gras te luisteren; ik moest doorwandelen naar de boerderij met mijn karretje om eten te halen voor mij en mijn gezin. De vleugels zijn vlak bij me nu. Ik word door iemand opgetild - opdat ze niet over me heenrijden, natuurlijk. Nu zijn de spelers precies onder me. Hee, plotseling wordt het weer een vogel, net zo een als die van daarnet, maar veel en veel groter, het lijf zo groot als de twee spelers samen.

Ik voel me er boven op vallen, op zijn lijf precies waar de spelers daarnet zaten. De vogel heeft zijn vleugels nog steeds uitgespreid, en begint te vliegen met mij op zijn rug. Gek, ik hoor zijn vleugels slaan op de maat van de pianomuziek die gewoon doorgaat.

J.H.

Verslag over Sociologisch onderzoek in de landbouwwijk (Betondorp) te Amsterdam-Oost.

Het onderzoek vond plaats door middel van enquête onder de bewoners van deze wijk.

Er werden 18 gezinnen geënquêteerd.

Van de 18 gezinnen waren er reeds 12 gepensionneerd.

De meeste mensen van deze wijk wonen er al dertig tot veertig jaar. Zij zijn als jonge mensen in deze huizen getrokken die voor ongeveer de helft door de gemeente Amsterdam gebouwd en gefinancierd zijn, voor de helft die resteert door een socialistische woningbouwvereniging.

De wijk wordt wel de rode buurt genoemd; ruim 60% van de bevolking is socialist; het zijn oud S.D.A.P. leden, nu aanhangers van de P.v.d.A. De mensen interesseren zich weinig voor politieke vraagstukken. De meest gelezen kranten zijn Vrije Volk en Parool.

De gemeente Amsterdam bouwde de huizen voor haar werknemers; bijzonder veel mensen uit deze wijk hadden of hebben daarom een gemeentebetrekking en wel in de lagere midden-klasse; machinist, tramconducteur, lager ambtenaar.

Door het grote aantal oudere gezinnen, weduwes en weduwnaren ligt de gemiddelde gezinsgrootte slechts even boven de twee personen.

Behalve de oudere mensen vinden we wat jonge gezinnen, deze zijn in de huizen getrokken die leegkwamen doordat de oudere mensen stierven of wegtrokken, dit gebeurt echter pas de laatste tien jaar, we vinden hier dus alleen jonge en oude mensen, de klasse van mensen van middelbare leeftijd ontbreekt.

Door het binnenkomen van nieuwe gezinnen in de laatste tien jaar, waarbij nu ook kerkelijk-aangeslotenen waren, ontstond de behoefte aan kerken. Er is nu een katholieke kerk aanwezig, een hervormde kerk is in aanbouw.

De enige school die aanwezig is, is een kleuterschool. De lagere scholen zijn verdwenen toen de kinderen van de oudere generatie groot werden en er geen nieuwe generatie met kleine kinderen klaar stond.

Over een paar jaar zal echter een lagere school weer noodzakelijk worden.

Bij het onderzoek zijn we nergens een gezin tegengekomen die een kind had dat middelbaar of hoger onderwijs genoot of genoten had. Zelfs de ulo-opleiding behoorde tot een uitzondering. De kinderen gingen bijna altijd na de lagere school en enige jaren vakopleiding in een werkkring.

De nieuwe generatie zal wellicht verandering brengen; we vinden onder deze bewoners kantoorpersoneel, maar ook bouwvakgezinnen waar de kinderen ook niet studeerden. Deze bouwvakkers hadden meestal veel en al tamelijk grote kinderen (tot 15 jaar) en hadden eerst ingewoond. De mentaliteit van de bewoners ten opzichte van elkaar heeft enerzijds het karakter dat we op dorpen aantreffen; dat de mensen iedereen van het dorp kenden, aan de andere kant is het de mentaliteit van de grote stad; zich niet met elkaar bemoeien en een langs elkaar heen leven.

De vrije tijd besteden de oudere mensen - noodgedwongen - met thuis zitten, wat lezen, praten, puzzelen, handwerken en de jongere mensen trekken er met fiets, bromfiets of soms auto op uit om naar strand, hei en bos te gaan en te gaan vissen. Bijna iedereen bezat televisie, er werd zeer regelmatig gekeken, Schouwburg, Opera of Film werden slechts bij hoge uitzondering bezocht, men had er geen behoefte aan. De wijk beschikte over een dorpshuis, het Meerhuis, de eigen dorpsactiviteiten strekten niet verder dan een bridge - en bejaardenclub.

De gezinnen voelden zich erg thuis in de buurt, het was er rustig, de huizen waren niet om over te klagen; de huur wel, maar men voelde zich tevreden.

Sociaal Werk.

- 1) Maandag 2 en dinsdag 3 november organiseert de Amsterdamse Jeugd Raad een rally voor de Amsterdamse jeugd. Zij heeft voor dit werk per dag 30 controleurs nodig. Een aantal kennismakers is bereid medewerking te verlenen. Ook leden kunnen aan dit werk meedoen!
- Opgave "vóór 31 oktober aan Commissie Sociaal Werk, Keizersgracht 792.
- 2) Het buurthuis "Ons Huis", Nova Zemblastraat 90 a organiseert een aantal herfstactiviteiten voor de Spaarndammer jeugd. Hiervoor heeft men mensen nodig op 2,3 en 4 november. Tijden 10-12 en 2-4 uur. Belangstellenden worden verzocht zich op te geven z.s.m. bij de Commissie Sociaal Werk. p/a Keizersgracht 792. Op vrijdagavond 30 oktober te 8. uur wordt een instructieavond gehouden in het buurthuis.

P.L.

De Nieuw op te richten Subvereniging voor Schaken maakt bekend dat op:

Maandag 2 november 19.30 uur

na de maaltijd, ter Societeit Keizersgracht
een SCHAAKTOURNOOI plaats zal vinden.

Opgave bij: Jan Michel
Bethaniënstraat 21
tel. 22 31 98

Alle schakers in de Olofspoort worden ingeschakeld, van zondagsschakers tot grootmeesters.

Amsterdam12 oktober 1964..

⋮
⋮
⋮
⋮
⋮

Aan de leden, reünisten en kennismakers,
Lectori Salutem!

Het bestuur der studenten-sociëteit Olofspoort nodigt u uit tot het bijwonen van een zeer buitengewone ledenvergadering op vrijdag 6 november a.s. in de sociëteit KATTENBURG (Kattenburgerplein 11)

aanvang: 15u00

- Agenda: 1. opening
2. ingekomen stukken
3. mededelingen
4. officiële opening van de sociëteit
5. benoeming van reünisten
6. inauguratie kennismakers
7. sluiting

Na afloop zullen de aanwezigen uitgebreid in de gelegenheid gesteld worden het bestuur geluk te wensen met de nieuwe aanwinsten.

De middag wordt opgeluisterd met muziek, uitgevoerd door de kennismakers.

Om 20u15 bieden de kennismakers de leden een cabaret-programma aan in Hypokriterion. Na de pauze stelt KILO u in de gelegenheid om het inmiddels vermaarde 'Fin de partie' van Samuel Beckett mee te beleven. Voor het FEEST kunt u weer terecht in de sociëteit KATTENBURG.

Het S.B. zal er zorg voor dragen dat u in Kattenburg een brood (soep-?) maaltijd zult kunnen nuttigen.

het bestuur

De toneelgroep K I L O van de Olofspoort nodigt u uit tot het bijwonen van een besprekings-avond over het komende programma. Deze bijeenkomst wordt gehouden op
vrijdagavond 30 oktober 20u00
ter sociëteit Keizersgracht.

Het programma bestaat o.a. uit het openen van een workshop. Hierin willen wij komen tot:

1. Het houden van readings, waarbij nieuwe en nog onbekende stukken aan bod zullen komen.
2. het houden van regelmatige bijeenkomsten, bijvoorbeeld 1x per twee weken, waarvoor een toneelstuk wordt gekozen dat zal worden besproken en ontleed naar rol en opbouw, dramatisch en psychologische inhoud en noodzaak, regie-mogelijkheden enz., zonder de intentie om tot een opvoering te komen. Gedacht wordt aan "de drie zusters" van Tsjechov en aan "Antigone" van Anouilh.
3. andere initiatieven die in dit kader uitvoerbaar zijn en waarvoor plannen zeer welkom zijn.

Naast deze workshop wordt gewerkt aan het voorbereiden van opvoeringen, één geplanned in eind januari, en waarvoor de medewerking van een bekwaam regisseur reeds is toegezegd, een ander voor eind april (dies). Hierbij wordt tevens gedacht aan het uitzenden van een stuk naar het studenten toneel festival in Wageningen (Stutofes), waar de Olofspoort in 1963 de eerste prijs verwierf.

Indien u op bovenstaande datum verhinderd zou zijn, kunt u zich als lid opgeven en om inlichtingen vragen bij het Kilo-bestuur, dat zich hoogachtend komma, hieronder vermeldt.

voorzitter	- René Swetter	Finsestraat 30 ⁻⁹⁴ 69 73
penningmeester	- Jan Michel	Bethaniënstraat 21 ⁵² 91
secretaris	- Tim Krabbé	Kl. Kattenburgerstraat 1

OPROEP aan alle instrumentalisten.

Met het huidige muzikale talent in de S.S.O. moet het mogelijk zijn een instrumentaal ensemble samen te stellen. Willen aldegenen die een (klassiek) instrument bespelen (en heus niet alleen de personen met uitgesproken solistische talenten, ook de personen die nog niet zo ver zijn zijn nodig om zo een ensemble klinkend te maken) en er voor voelen regelmatig (wrsch. éénmaal per week) een deel van de avond te repeteren dit kenbaar maken aan:

Joost H.J. van Leeuwen
 Holendrechtstraat 33 ""
 Amsterdam-z

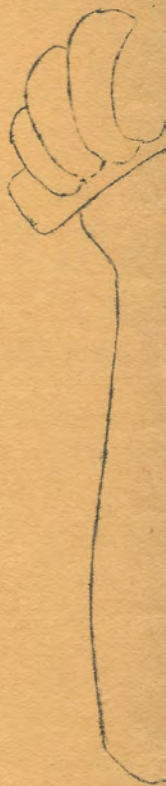
Natuurlijk zijn vooral violisten nodig (en daarbij altviolisten en cellisten) maar ook fluiten, hobo, klarinet, vult u zelf maar in.

Het zou schitterend zijn als zoiets in het leven geroepen zou worden, daar is iedereen het over eens.

OPROEP aan alle koorzangers(essen)

Vrijdagavond, 19u30 repeteert het koor o.l.v. Henk Th.M. Reckman op de Keizersgracht. Iedereen is welkom, zij het dat er op het ogenblik grote behoefte bestaat aan vooral (stralende) vrouwenstemmen.

Het sociëteitsbestuur zoekt één of meerdere persoonlijkheden die in staat zijn een realiseerbaar idee te overleggen aangaande het verlichtingsprobleem in de sociëteit KATTENBURG. Konkrete voorstellen s.v.p. insturen naar of overhandigen aan H.Th.M. Reckman, Kattenburgerplein 11 (h.t. ab actis SB)

KAAS & BROOD no. 55

Uitgave van de studenten-sociëteit O L O F S P O O R T

ILLUSTRATIES: Donald Sissingh

REDAKTIE-ADRES: Lomanstraat 96 hs - Amsterdam.

